

Божий дар

У більшості людей є заздрість,
Вона всередині сидить,
Повинна би там бути радість,
Та встигла їх п'ятьма сповить.

Так все те у собі, й здобути,
Й піднятися над всіма так,
А більшості Бог дав лиш пута,
І вже нікуди, і ніяк

Бо все, мовляв, тільки ж від Бога -
І здібності, і весь талант,
Яку вже дасть нам Бог дорогу,
Така вже й буде, ніби грант,

Так може думать лиш невіглас,
Не хоче він нічого знать,
Про те нас вчив ще Христос-Спас,
Та ми те не схотіли брать,

В талантах Божий дар шукаєм,
Все заздрість чорну плодимо,
Бо білої вже й знать не знаєм,
Так у розпутстві й живемо.

В життях земних, та і в надземних,
В народах і країнах всіх,
Щоби пізнати те, й достеменно,
Нам треба знати Вчення всі.

На всі питання від вчорашніх,
І нинішніх, і з майбуття
Там відповіді є, й безстрашні

Бо заздрість вся в людей до Бога,
Інакше, як це зрозуміть:
Всі генії, таланти, й з того,
Що, кому, Бог з нас дав зуміть

Їм не пробитись, як не бийся,
Мовляв, їх Бог не возлюбив,
Проси частіше і молися,
Щоби і нам Він те ж зробив.

Який є також лотерея -
Як виграв, то вже й повезло.
Така ось з Богом епопея,
Отак невігластво й зросло!

Перекрутили й спотворили
Все те в тенетах у п'ятьми,
Самі ж себе лишили сили,
Так і живем в п'ятьмі всі ми.

Зовсім того не хочем знати,
Що генії й таланти всі -
Всі наживали ті таланти
В життях численних, й звідусіль,

Давала все те й Агні Йога,
І в Гранях Агні Йоги є
Детальніше, все те - від Бога,
Все те лиш Шамбала й дає.

Ми можемо стати в тих життях,

Вся лотерея в тім, й всі гранти,
В трудах лиш світлих, до пуття,
Як сієш труд, то й жнеш таланти,
Лиш так піти у майбуття

Так, є в житті і свинопаси,
І люди гідні також є,
Нам всім даються рівні шанси,
І карма наша все дає.

Отримає лиш той, хто здатен
Для інших жить і віддавать,
А той, хто буде лише брати -
Той втратить все, й не буде мати

Тому одні живуть так щиро,
І серцем, і в трудах своїх
Вони несуть життя для миру,
Тому й таланти, і успіх

У них від Бога лотерея:
Лиш плуга перти, й за усіх,
Карма - то є Закон, і з нею
Не можна гратися, то гріх.

Дуже сумне, таке печальне,
Таких є більшість серед нас.
Ідуть події епохальні,
Про це казав й Христос нам Спас,

В яких ми далі будемо жити,
Пітьмі ж не буде вороття.
Тоді збирати будемо, як жито,
Як бджоли мед для набуття.

Хтось зможе, той, хто дуже хоче,
І робить сам для цього все,
А той, хто жити так не хоче -
Нехай тоді свиней й пасе!

Але одні в життях хочуть лиш брати,
Під себе, лиш собі й гребти,
Так, щоб нікому й не віддати,
Таким - не досягти мети.

Навіть того, що колись й було,
Але як совісті нема,
Тоді вже й доля нас забула,
То значить - в нас сидить пітьма.

З життя в життя лиш набувають,
І карма-доля в них така.
Їх меншість, та вони ж тримають
Весь світ наш з Богом. От така

Бо той, хто грався і загрався,
І так в численних тих життях,
Так зовсім вже весь і програвся,
Розтринькав все, і майбуття

Та хто ж до того прислухався,
Так лише, одним днем жили,
Хто що хотів, того й набрався,
А більшість - Бога в тім звели

До свого рівня тих убогих,
Сліпих і темних міркувань:
От, як впаде нам щось від Бога,
Та й з наших лиш уподобань!

То все пусте, і все даремно,
Ніщо, нікому Бог не дасть,
Хто схоче знати, й достеменно,
Той над собою й візьме владу.

Бо хто ту владу не опанує -
Пітьма й здолає вже того,
Про те про все - лиш серце чує,
Якщо не втратив хто його.

А Божий дар - лише трудитись,
І жити тільки для людей,
Тоді й талантами сповитись
Нам вдасться, і без лотерей,

Так, як це Реріхи робили,
Як приклад, для нас всіх сім'я,
Для себе зовсім і не жили,
Як Сам Христос, забувши «Я».

Микола Іващенко, Київ, 05.12.2017р.